

Presidentkampen

Fagforening er ikke farlig

Håkon Kongsrud Skard
president i Norsk psykologforening

Skremmebilder gavner ingen. At en fagforening kjemper for medlemmenes interesser er ingen krise.

I sitt innlegg 22.08.19 maler Andreas Høstmælingen et dystert bilde av Psykologforeningens fremtid om jeg skulle bli president. Han baserer dette på mitt blogginnlegg "Hva er Psykologforeningen for deg?". Her bruker jeg en pyramide som metafor for hvor avhengig foreningen er av legitimitet hos egne medlemmer.

Dette blogginnlegget har Høstmælingen lest som fanden leser Bibelen og maler et skremmebilde av en grådig fagforening uten faglige hemninger på egen appetitt, en grådighet som vil lede til vårt endelikt.

La meg derfor klargjøre mine intensjoner. Som blogginnlegget mitt tydelig sier, vil jeg at foreningen skal være en tydelig samfunnsaktør. Vår politikk skal alltid være fundert i fag og etikk. Men foreningen må kunne ivareta medlemmenes faglige interesser på en bedre måte.

Når han sier at foreningen må stå på solid faglig grunn, så slår han inn åpne dører. Frustrasjonen som Høstmælingen innrømmer å ha hørt fra talerstolene i flere år, skyldes nettopp at medlemmene opplever å ikke få utøvd profesjonen på solid faglig grunn. Interessene vi må forsvare er nettopp disse - at medlemmene gis rammer til å utøve faget til det beste for befolkningen. For meg er dette godt fagforeningsarbeid, når vi sammen kan skape bedre rammevilkår for psykisk helse.

Slik jeg tolker Høstmælingen skal jeg likevel gi ham rett i at vi står overfor et veivalg. Skal foreningen først og fremst søke legitimitet hos politikerne, eller hos egne medlemmer? Det får medlemmene avgjøre selv i november.